

LEVE ASTRID!

Leesexemplaar

LEVE ASTRID!

Levenslessen met de L van Lindgren

BARBARA ROTTIERS

P E L C K M A N S

Voor buurvrouw Janneke die oliebollen liever over de muur takelt met een ingewikkeld zelfgebouwd systeem dan ze gewoon te komen brengen.

Voor Katherine die mét een ladder op reis gaan prettiger vindt dan zonder.

Voor Geert die naast zichzelf ook nog een burgemeester en de bekende kunstenaar Peter Paul Rubens in zich heeft.

Voor Judith, Julija Theresa, Rosetta,
Nina en Nia.

'Ik leef maar raak. (...)
Ik vind het heden altijd zo spannend en vol inhoud,
dus heb ik als het ware geen tijd om te piekeren over hoe het
in de toekomst zal gaan.
Ik laat elke dag genoeg hebben aan zijn eigen kwaad.
Ik vind dat je elke dag moet beginnen
met het idee dat het de enige dag is die je hebt. (...)
Eigenlijk vind ik dat het leven van een snel
voorbijgaande zinloosheid is en dan volgt de grote stilte.
Maar de korte tijd dat je hier op aarde bent,
moet je vullen met inhoud.'

Astrid Lindgren

Wacht! Alle boeken van Astrid Lindgren zijn zo wit als een pier. Astrid Lindgren leefde namelijk in een andere tijd. Toen Zweden nog veel witter was dan nu. Niet alleen door het dik pak sneeuw dat daar jaarlijks valt. De mensen die over haar nalatenschap waken, zijn zich daarvan bewust en hebben al aanpassingen laten doorvoeren in een aantal van haar klassiekers. En ik, ik wéét gewoon dat Astrid elk kind even bijzonder had gevonden en jullie allemaal graag een hoofdrol had gegeven (behalve de vervelende puisten onder jullie natuurlijk, die niet).

'Tedere kindertijd is speciaal. Een kindertijd doorgebracht in een buitenwijk van Stockholm kan net zo fantastisch zijn als de mijne in Småland was. Het is maar hoe je het beleeft', zei ze. Dus, hup met de geit. Jij, beste lezer, bent sowieso buitengewoon super-de-luxe extraordinair en meer dan welkom.

HALLO!
TOCH EVEN EEN KLEINE
RECHTZETTING: IK BEN NIET WIT.
IK BEN ROZE. TENZIJ IK HISSELIJK
EEN (WAGENZIEK OF ZO).
EN IK BEN GEEN PIER MAAR
EEN WORM. EN DAAR BEN
IK TROTS OP.

DIY: GEEF JEZELF DE HOOFDROL!

→ Pak je potloden erbij ←

(BEHALVE ALS DIT EEN BOEK VAN DE BIB IS
OF GELEEND VAN IEMAND ANDERS.)

DAN VERKLAAR IK DIT BOEK NU OFFICIËEL VOOR GEOPEND!

Ik had ook nooit gedacht een kinderboek te schrijven over waardig oud worden, maar goed, iemand moet het doen.

Er zijn namelijk weinig oude mensen waar je mee kunt dollen. Dat is vaak een hoop gezeur. Het gaat dan van 'o, mijn knieën zijn zo stram' tot 'ik moet voor het donker thuis zijn' of het eeuwige 'vroeger was alles beter'.

*Tuint tuint, vroeger was
helomaal net alles beter.
Cma*

Pépe Daniel, dát is zo iemand die de zwier erin houdt. Ook letterlijk. Hij is zevenennegentig en blijft altijd als laatste op feestjes en danst dan het liefst op luide technomuziek. Hopla, daar gaan zijn kwieke beentjes fluks de lucht in. Terwijl de rest van de aanwezigen al lang puffend op z'n stoel hangt. En technomuziek eigenlijk ook al een beetje uit de mode is, maar dat houden we stil.

TOEN PÉPE DANIEL LAATST OP BEEDEK WAS
ZAGEN WE HEM STIEKEM DE TRAMPOLINE
UITPROBEREN. TERWIJL IEDEREEN DACHT DAT HIJ
BOVEN IN EED EEN DUTJE LAG TE DOEN. . .
WE ZAGEN HET GEBEUREN VAN ACHTER HET
KEUKENRAAM MAAR LIETEN HEM BEGAN.

Mijn grootste voorbeeld over hoe je er tot op je oude dag toch lol in kunt houden, tegen alle verwachtingen van de wereld in, is de wereldberoemde schrijfster Astrid Lindgren.

Ik ga jullie vertellen over haar malle streken, haar pret in de dingen, haar boeken die zo belangrijk voor haar waren. Maar net zo goed over haar verdriet, want dat was er ook, net als in ieder mensenleven.

Als je een biografie over iemand schrijft, wil je zo dicht mogelijk bij die persoon komen. Je wilt bij hem of haar op schoot kruipen als een ronkende kat. Je wilt dat die persoon je aait en jou zo aardig vindt dat je extra brokjes krijgt van zijn of haar verhaal. Daar zou je alles voor geven. Maar wat als de persoon in kwestie, Astrid Lindgren in dit geval, al lang dood is?

Dan kun je met mensen die haar kenden gaan spreken om een idee te vormen van hoe ze was. Foto's en films bekijken en interviews lezen. Snuisteren in haar dagboeken en brieven. Op reis gaan naar plekken waar ze woonde.

Het handige aan iemand die al dood is, is dat je dingen kunt verzinnen over hoe ze was en wat ze fijn had gevonden. Zo is het een leuke gedachte om na te denken over hoe Astrid Lindgren had gestaan tegenover het gat-in-de-markt-product frisco-met-snottebelsmaak. Hoe zou ze daarop gereageerd hebben? Zou ze luid zijn beginnen lachen? Of had ze eerder gezocht en gedacht: ach, weer zo'n boel jonge aanstellers die mijn aandacht willen, laat me toch allemaal even werken! Allemaal de boom in met jullie snottebelfrisco's!

→ EXTRA CRUNCHY!

→ MET HEERLIJKE AROMA'S
VAN VERS SNOT!

ASTRID LINDGREN SPELDE HAAR JONGE LEZERS NOOIT DE LES.
WEL, IK BEN ASTRID LINDGREN NIET EN IK GA JULLIE VEEL
GOEDE RAAD GEVEN, LIEFST GOEDE RAAD DIE NERGENS
OP SLAAT. ZOALS JULLIE NU AL ATTENT MAKEN
OP JULLIE PENSIOEN EN DAT IS ECHT IETS WAT JE
BIJ KINDEREN VAN TIEN NIET MOET DOEN.

Zou ze dan met die boom de boom
bij haar austerlijke huis of Nis bedoelen,
die later de limonadeboom in 'Pippi Langkous'
zou worden?

Er kunnen vast honderden verschillende boeken over haar leven geschreven worden en die zullen allemaal anders zijn. Dit is een verslag van mijn liefde voor de oma van Zweden, de moeder van Pippi Langkous, het eeuwige kind Astrid Lindgren.

Word
acrobaat

(als het maar geen poepschuiver is)

KOM VAN DAT DAK AF!

‘Kijk, hier hebben ze haar van het dak moeten halen’, zegt de taxichauffeur. Hij wijst naar een hoog schoolgebouw in rode baksteen. Het is de oude middelbare school van Vimmerby. In dit stadje groeide Astrid Lindgren, schrijfster van onder meer *Pippi Langkous*, *Ronja de roversdochter* en *De gebroeders Leeuwenhart* op. ‘En hier ook’, zegt hij als we voorbij de apotheek in het centrum rijden. Met de trein ben ik vanuit Stockholm in Vimmerby gearriveerd. En met de taxi ga ik straks op bezoek in Näs, de boerderij aan de rand van Vimmerby waar Astrid opgroeide. Het talent van menig superheld om over de daken te lopen is niks in vergelijking met dat van de wereldberoemde schrijfster. Sint en Piet verbleken ernaast. Al als jong meisje ging Astrid Lindgren, waar en wanneer ze maar kon, de hoogte in.

De taxichauffeur krijgt een brok in zijn keel als hij over haar vertelt: ‘*Michiel van de Hazelhoeve* is mijn favoriete boek’, zegt hij. ‘Voor veel mensen uit Småland is dat zo. Want toen het werd verfilmd mochten we allemaal mee figureren. Het gaat echt over ons en de plek waar wij wonen. Dat zijn onze verhalen. Ik was er ook bij op een dag tijdens het filmen en zal dat nooit vergeten. We kregen koffie en kaneelbroodjes.

Een Zweedse 'kaneelbulle', lekker!

